

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/177/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3119015289
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3119015289.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanému Q. O., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom obec F., okres W., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby llava, pre pokus trestného činu zločinu znásilnenia podľa § 14 odsek 1 k § 199 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. f) Tr. zákona, na neverejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 14. januára 2020 prejednal odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. novembra 2019 pod sp. zn. 2T/130/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 odsek 1 písm. b), písm. c), písm. d) Tr. poriadku s a napadnutý rozsudok **z r u š u j e** vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody, určenom spôsobu jeho výkonu a o uloženom ochrannom opatrení.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku s a **vec v r a c i a** súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. novembra 2019 pod sp. zn. 2T/130/2019 bol obžalovaný Q. O., nar. XX.XX.XXXX na podklade obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 28. októbra 2019 pod č. k. 2Pv 348/19/3309-48 písm. b) Tr. poriadku uznaný za vinného zo spáchania pokusu trestného činu zločinu znásilnenia podľa § 14 odsek 1 k § 199 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. f) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 13.06.2019 v čase okolo 12.30 hod. nad obcou B. S. V., v lokalite nazývanej Z. časť, na lúke pri pojazdnej maringotke modrej farby, po tom, čo ku nemu prišla poškodená ťažko zdravotne postihnutá V. W., ktorá má poruchu reči s neschopnosťou rozprávať a začala sa ho pýtať na cestu ku zručanin hradu spôsobom, že mu písala vety do mobilného telefónu, ktoré mu ukazovala, jej odpovedal, že cestu nepozná, a keď poškodená odchádzala preč, prišiel ku nej, chytil ju za ruku a začal ju proti jej vôli ohmatávať na prsiach, najprv cez tričko, potom jej tričko použitím sily vyhrnul, pokračoval v ohmatávaní cez podprsenku a neskôr aj na nahé prsia, poškodená sa bránila, dôsledkom čoho spadla chrbtom na zem, kedy si obvinený na ňu ľahol, ruky jej stále držal a začal jej lízať prsia, stiahol jej krátke nohavice a začal ju hladiť po vagíne, stiahol jej nohavičky, hladil ju až jej do pohlavného orgánu vopchal prst, poškodená sa bránila kopaním a škriabaním obvineného na tvár, pokúšala sa ujsť a odtláčala ho od seba, po chvíli sa obvinený postavil, stále ju držal za ruky, vytiahol svoj pohlavný orgán a násilím na neho položil ruku poškodenej, od ktorej chcel, aby mu vykonala orálny sex a súložila s ním, potom jej povedal, že za súlož jej zaplatí 20,- €, pustil poškodenú a odišiel do maringotky pre peniaze, čo poškodená využila a utiekla z miesta vyhľadať pomoc.

Za to bol odsúdený podľa § 199 odsek 2 Tr. zákona, § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 5, odsek 8 Tr. zákona, § 39 odsek 1, odsek 2 písm. c), odsek 3 písm. d) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 73 odsek 2 písm. a) Tr. zákona mu bolo uložené aj ochranné ústavné psychiatrické a sexuologické liečenie.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podala odvolanie prokurátorka v neprospech obžalovaného čo do výroku o uloženom treste a určenom spôsobe jeho výkonu. V písomnom odôvodnení odvolania prokurátorka uviedla, že sa s úvahami prvostupňového súdu, ktorá ho viedla k uloženiu trestu odňatia slobody za použitia ustanovenia § 39 odsek 1, odsek 2 písm. c), odsek 3 písm. d) Tr. zákona stotožniť nemôže. Poukázala na to, že z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že obžalovaný bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný, i keď prvé tri odsúdenia majú účinok zahladených odsúdení. Naposledy bol obžalovaný právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 07. marca 2012 pod sp. zn. 2T/89/2011 pre spáchanie zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody aj za použitia § 39 odsek 1 Tr. zákona vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a tento uložený trest vykonal dňom 25. marca 2018. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovanému už bol za obdobný zločin uložený nepodmienečný trest odňatia slobody s jeho mimoriadnym znížením pod zákonnú dolnú hranicu trestnej sadzby, čo evidentne nemalo na neho pozitívny vplyv. Práve s ohľadom na pomery obžalovaného, už raz odsúdeného za obdobný zločin a čas, kedy vykonal uložený trest odňatia slobody za jeho spáchanie, s prihliadnutím aj na všetky okolnosti prípadu v prejednávanej veci je aplikácia ustanovenia § 39 Tr. zákona nezákonná. Na tomto konštatovaní nemia nič ani závery znalkyne o zmenšení ovládacej zložky u obžalovaného. Navyše znalkyňa síce u obžalovaného zistila deviáciu, ale iba vo vzťahu k sexualite obžalovaného, pričom táto jeho deviácia nie je v dôsledku duševnej choroby, poruchy intelektu a ani poruchy vedomia, pretože rozpoznávacie schopnosti obžalovaného boli plne zachované. Preto navrhla, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o uloženom treste a určenom spôsobe jeho výkonu podľa § 321 odsek 1 písm. d), písm. e) Tr. poriadky a aby sám podľa § 322 odsek 3 Tr. poriadku obžalovanému podľa § 199 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 5 a odsek 8 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby, so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a popritom aj ochranné ústavné psychiatrické a sexuologické liečenie.

K písomnému odôvodneniu odvolania prokurátora sa vyjadril i obžalovaný. Prostredníctvom obhajcu uviedol, že odvolanie prokurátorky považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považuje za správny a zákonný vo všetkých smeroch. Nestotožňuje sa s odvolacími námietkami prokurátorky v tom, že je potrebné prihliadať či dokonca uvádzať aj zahladené odsúdenia. Uloženie prísnejšieho trestu nepovažuje za účelné, pokiaľ sa nebude riešiť príčina, ktorá ho viedla k spáchaniu žalovaného trestného činu a v tomto smere poukázal na závery znalkyne Q.. P. D. - B. z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie a sexuológie. ňou diagnostikovaná psychická porucha u jeho osoby odôvodňuje špecifický postup voči nemu, upravený v ustanovení § 39 odsek 2 písm. c) Tr. zákona. Práve uložené ochranné opatrenie súdom prvého stupňa dostatočne vyváži prísnejší trest odňatia slobody, než aký mu bol súdom prvého stupňa v napadnutom rozsudku uložený. I tak uložený trest v napadnutom rozsudku osobne ešte pokladá za prísny. Ďalej poukázal na skutočnosť, že stíhaný je za pokus a nie dokonaný trestný čin, čo je tiež skutočnosť, odôvodňujúca mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 odsek 2 písm. a) Tr. zákona. Poukázal tiež na to, že od počiatku trestného stíhania sa k spáchaniu skutku priznal, pri vyšetrovaní spolupracoval a doposiaľ si sám nevie vysvetliť, „čo ho to pochytilo“ a verí, že uložené predmetné ústavné liečenie mu pomôže uvedomiť si svoj problém v sexualite a naučiť sa svoje konanie do budúcnosti ovládať. Ďalej poukázal aj na postoj prokurátorky, ktorá s ním najskôr uzatvorila dohodu o vine a treste, keď súhlasila s totožnými trestnoprávnymi sankciami, ktoré mu prvostupňový súd uložil napadnutým rozsudkom a následne prokurátorka bez dohody s ním vzala návrh na schválenie dohody o vine a treste späť, čo považuje za neštandardný postup prokuratúry. Dodal, že uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 7 a viac rokov považuje za príliš prísny. Preto navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne, ako odvolací súd odvolanie prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací na podklade odvolania prokurátorky v neprospech obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 27. decembra 2019, na neverejnom zasadnutí dňa 14. januára 2020, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky, ktoré bolo podané oprávnenou osobou a včas je dôvodné, i keď sčasti aj z iných, z hľadiska významu rozhodnutia odvolacieho súdu podstatnejších dôvodov, než o ktoré prokurátorka opierala podané odvolanie, pretože napadnutý rozsudok je predovšetkým chybný pre svoju nepreskúmateľnosť, neúplnosť, resp. nejasnosť jeho skutkových zistení i preto, že súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov zásadne pochybil, ale sa tiež nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo vzťahu k uloženým trestnoprávnym sankciám, čo viedlo potom aj súd prvého stupňa k tomu, že uložil obžalovanému trestnoprávne sankcie v rozpore s ustanoveniami Tr. zákona a v dôsledku čoho sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení a na objasnenie veci treba predovšetkým zopakovať /§ 321 odsek 1 písm. b), c), d) Tr. poriadku/.

Krajský súd preskúmal v intenciách § 317 odseku 1 Tr. poriadku napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa, pričom pokiaľ ide o výrok o vine, súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď po tom, čo právoplatne prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku o vine, uznal obžalovaného napadnutým rozsudkom vinným zo spáchania pokusu trestného činu zločinu znásilnenia podľa § 14 odsek 1 k § 199 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. f) Tr. zákona, pretože tento svojím konaním popísaným v skutku naplnil všetky štyri zákonné formálne znaky citovaného trestného činu v štádiu pokusu. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine a v postupe prvostupňového súdu, ktoré mu predchádzalo, nezistil relevantné chyby odvolaním nevytýkané a odôvodňujúce podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaného odvolania a prieskumnej povinnosti v rozsahu podaného odvolania len napadnutý výrok o uloženom treste a určenom spôsobe jeho výkonu, súčasne však preskúmal i výrok o ochrannom opatrení z dôvodu, že tento je sčasti v rozpore s Trestným zákonom tak, ako bude ďalej uvedené.

Odvolací súd ďalej považuje za nevyhnutné uviesť, že náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 odsek 1 Tr. poriadku), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak k tomu, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a potrestanie ich páchatelov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 odsek 10 Tr. poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležité zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 odsek 11 Tr. poriadku súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhl.

Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosti o tom, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, že skutok je trestným činom a že skutok spáchal obžalovaný. Uvedené konštatovanie platí aj vo vzťahu k nadväzujúcim výrokom na výrok o vine, t. j. k výrokom o trestnoprávných sankciách a adhézneho konania, t. j. konania o náhrade škody,

keď pochybnosti o správnosti a zákonnosti týchto výrokov vylučuje jednak správny procesný postup súdu pri ich vykonávaní, ako aj relevantnosť dôkazov, ich presvedčivosť a rovnako nespochybniteľná vierohodnosť.

Náležité zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 odsek 10 Tr. poriadku vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutkového stavu veci preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo celkom opačného záveru.

Ak súd stojí pred úlohou zhodnotiť vierohodnosť dvoch v podstatných bodoch diametrálne odlišných dôkazov, nemôže nevierohodnosť jedného z týchto dôkazov odôvodniť len okolnosťami, ktoré svedčia o vierohodnosti druhého dôkazu. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 odsek 12 Tr. poriadku). „Vnútorne presvedčenie“ sudcu sa viaže na zhodnotenie dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností („okolností prípadu jednotlivo i v súhrne“) a teda neznamená ľubovôľu, najmä ním nemožno nahradiť medzeru vo vykonaných dôkazoch.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dospeje súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy zákonným spôsobom, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí.

Odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a v intenciách možného dovolacieho dôvodu podľa § 371 odsek 1 písm. i) Tr. poriadku aj výrok o uloženom ochrannom opatrení a dospel k záveru, že prvostupňový súd v prvom rade pochybil pri vykonávaní dôkazu - znaleckého posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychológie a sexuológie vo vzťahu k záverom o príčetnosti obžalovaného (či jej znížení podľa § 23 Tr. zákona), keď tento dôkaz je zásadným podkladom pre rozhodnutie súdu pri ukladaní trestnoprávnych sankcií, t. j. trestu aj ochranného opatrenia obžalovanému. Spôsob, akým súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní tento dôkaz je v rozpore s ustanovením § 268 odsek 2 Tr. poriadku, pretože na jeho oboznámenie (správnym zákonným pojmom je čítanie) nemal súd prvého stupňa expressis verbis žiaden súhlas obžalovaného tak, ako to dokazuje obsah zápisnice o vykonaní hlavného pojednávania (č. l. 163 trestného spisu), z ktorého nevyplýva ani to, ako reagovali všetky prítomné procesné strany, predovšetkým samotný obžalovaný na tento takýmto spôsobom vykonaný dôkaz. Odhliadnuc od nesplnenia tejto časti zákonnej podmienky podľa citovaného ustanovenia je odvolací súd toho názoru, že nie je dôsledne splnená ani ďalšia zákonná podmienka k tomu, aby mohol byť tento znalecký posudok iba prečítaný, čo spočíva aj okrem iného i v tom, že niet žiadnych pochybností o správnosti a úplnosti podaného predmetného znaleckého posudku. Totiž aj keď záver znalkyne o znížení ovládacích schopností obžalovaného na polovicu v inkriminovanom čase je zrejмый, celý obsah znaleckého posudku ako aj preukázané skutkové okolnosti vo vzťahu k žalovanému skutku a osobe samotného obžalovaného vyvolávajú navonok pochybnosti a nejasnosti nielen ohľadom znalkyňou konštatovanej prítomnej sexuálnej deviácie u obžalovaného, ale predovšetkým vo vzťahu k ovládacím schopnostiam obžalovaného v inkriminovanom čase, s prihliadnutím na závery znalkyne, že rozpoznávacie schopnosti obžalovaného boli v celom rozsahu zachované a obžalovaný netrpel a ani netrpí žiadnou psychickou poruchou či chorobou. Aj z obsahu samotného odôvodnenia odvolania prokurátorky vyplýva, že znalkyňou konštatované zníženie ovládacích schopností obžalovaného v inkriminovanom čase sama prokurátorka zrejme nepovažuje za relevantné k záveru o zníženej príčetnosti obžalovaného a tým aj nedôvodné použitie mimoriadneho zníženia trestu u obžalovaného. Pochybnosti a nejasnosti ohľadom ovládacích schopností vyvolávajú predovšetkým skutkové okolnosti, keď obžalovaný svoju násilnú sexuálnu aktivitu voči brániacej sa poškodenej, smerujúcej k dosiahnutiu dokonaného pohlavného styku prerušil s tým, že pohlavný styk si prestal od poškodenej vynucovať už brachiálnym spôsobom a navrhol zaň poškodenej úplatu, pričom poškodenej dokonca pomáhal zapnúť jej nohavice a podával jej knihu, ktorá jej predtým vypadla (svedecká výpoveď samotnej poškodenej), aby si ju dala do tašky a súčasne ju žiadal, aby o všetkom mlčala, čo svedčí o istom racionálne uvažujúcom konaní obžalovaného. Nemenej dôležitým je aj fakt, že si obžalovaný jasne uvedomoval, že je vzhľadom na miesto činu (mimo osídlenia, v prírode) v situácii, kedy môže výrazne ľahšie uspokojiť svoje sexuálne potreby. Napokon aj takmer totožný spôsob útoku obžalovaného voči poškodenej v predchádzajúcom prípade, za ktorý bol aj právoplatne odsúdený

Okresným súdom vo Svidníku pod sp. zn. 2T/89/2011 tak, ako to vyplýva z tam popísaného skutku poukazuje na to, že obžalovaný si mohol uvedomovať, že tak, ako koná, koná nedovolené, resp. v rozpore s Trestným zákonom. Preto pre náležité objasnenie záverov do konania správne pribratej znalkyne nebolo správne a aj dostatočné iba znalecký posudok čítať, ale nevyhnutné je znalkyňu osobne na hlavnom pojednávaní vypočuť a všetky pochybnosti a nejasnosti o jej záveroch je potrebné relevantne rozptýliť, resp. odstrániť.

Odvolací súd preskúmaním veci ďalej dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti je tiež nepreskúmateľný vo vzťahu k aplikovanému mimoriadnemu zníženiu trestu u obžalovaného podľa § 39 odsek 1 Tr. zákona, pretože súd prvého stupňa ničím aplikáciu mimoriadneho zníženia podľa tohto ustanovenia neodôvodnil. Navyše, ak by aj u obžalovaného po zákonne vykonanom dokazovaní existovali skutočnosti, ktoré by náležite odôvodňovali prípadné mimoriadne zníženie trestu u obžalovaného podľa § 39 odsek 2 písm. c) Tr. zákona, s prihliadnutím na zákonné limity upravené v ustanovení § 39 odsek 3 písm. d) Tr. zákona, so zreteľom na skutkové okolnosti a doterajšiu trestnú minulosť obžalovaného sa uložený trest odňatia slobody v napadnutom rozsudku aj odvolaciemu súdu javí neprimerane miernym. Obžalovanému totiž po uznanej vine a právnom posúdení hrozí uloženie trestu odňatia slobody vo výmere najmenej 9 rokov a 8 mesiacov, čo je dolná hranica zvýšenej trestnej sadzby podľa § 38 odsek 5 Tr. zákona podľa § 199 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na inak správne súdom prvého stupňa identifikované prevažujúce poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2 Tr. zákona. Hornou hranicou trestnej sadzby je v takomto prípade 12 rokov a 4 mesiace. Na druhej strane vzhľadom na právoplatne prijaté vyhlásenie obžalovaného o uznání viny v celom rozsahu, so zreteľom na jeho postoj od samého počiatku trestného konania nevyklučuje eventuálnu možnosť mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona per analogiam, pravda, v takomto prípade bez priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n) Tr. zákona v súlade s ustálenou súdnou praxou a judikatúrou. Naproti tomu odvolací súd uvádza, že so zreteľom na písomné vyjadrenie obžalovaného prostredníctvom obhajcu k písomnému odôvodneniu odvolania prokurátorky vo vzťahu k ďalšiemu možnému dôvodu pre mimoriadne zníženie trestu u obžalovaného podľa § 39 odsek 2 písm. a) Tr. zákona (pokus predmetného žalovaného zločinu) vzhľadom na všetky okolnosti prípadu a osobu obžalovaného, nie sú dané okolnosti pre prípadnú aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu u obžalovaného z tohto dôvodu. Ako vyplýva z obsahu žalovaného skutku, obžalovaný sa dopustil násilia voči poškodenej, proti jej vôli vykonal na nej v skutku popísané sexuálne praktiky a k dokonaniu pohlavného styku fakticky nedošlo iba pre to, že sa poškodenej podarilo z inkriminovaného miesta ujsť. Pritom ale žalovaný skutok po objektívnej stránke vykazuje okrem iného aj dokonaný trestný čin zločinu sexuálneho násilia podľa § 200 odsek 1, odsek 2 písm. b) s poukazom na § 139 odsek 1 písm. f) Tr. zákona, s totožnou hroziacou základnou trestnou sadzbou odňatia slobody tak, ako je tomu u žalovaného predmetného zločinu (7 až 15 rokov). Prípadná zmena právneho posúdenia žalovaného skutku však vzhľadom na už právoplatné prvostupňovým súdom prijaté vyhlásenie obžalovaného o uznání viny v celom rozsahu, je vylúčená.

Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že rozsudok prvostupňového súdu je nepreskúmateľným aj vo vzťahu k uloženému ochrannému opatreniu obžalovanému, a to pokiaľ ide o uložené ochranné psychiatrické liečenie. Znalkyňa takýto druh ani formu liečenia neodporúčala, keďže nezistila žiadne skutočnosti, ktoré by preukazovali, že obžalovaný trpel či trpí určitým psychickým ochorením. Odporučila mu uložiť iba ochranné sexuologické liečenie ústavnou formou. Ako to vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa nemal žiaden zákonný podklad k tomu, aby obžalovanému uložil aj takýto druh ochranného opatrenia.

Napokon odvolaciemu súdu neuniklo pozornosti, že s predmetným trestným konaním bolo spojené aj adhézne konanie, t. j. konanie o náhrade škody, pričom súd prvého stupňa tak, ako vyplýva nielen zo zápisnice o vykonanom hlavnom pojednávaní (č. I. 162 až 164 trestného spisu), ale aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysslovil opak. Z obsahu tejto zápisnice aj z odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplýva, že súd prvého stupňa nepostupoval na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom pokiaľ ide o adhézne konanie (viď § 256 odsek 2 Tr. poriadku).

Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že podľa Trestného poriadku má prísť k prednesu obžaloby prokurátorom (§ 256 odsek 1 Tr. poriadku) až potom, čo sa procesné strany (obžalovaný a prokurátor) vyjadria k možnosti konať o dohode o vine a treste (§ 255 odsek 3 Tr. poriadku). Záverom odvolací súd, vzhľadom na argumenty uvádzané obžalovaným vo svojom písomnom vyjadrení k odôvodneniu

odvolania prokurátorky musí uviesť, že prokurátorka návrh na schválenie dohody o vine a treste, ktorú v prípravnom konaní s obžalovaným uzatvorila, vzala späť, je v súlade s Trestným poriadkom a ak aj vyslovene neuviedla dôvod k takémuto radikálnemu kroku, je možné dospieť k záveru, že prokurátorku viedol k takémuto procesnému postupu dohodnutý trest odňatia slobody s opomenutím povinnosti právneho posúdenia aj ako spáchanie opätovného zločinu podľa § 38 odsek 5 Tr. zákona, ktorá skutočnosť významne zvyšuje hrozbu omnoho prísnejšieho uloženia trestu odňatia slobody u obžalovaného.

So zreteľom na uvedené bude teda úlohou prvostupňového súdu s týmito skutočnosťami sa opätovne vysporiadať v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku a až potom rozhodnúť v súlade so stavom vecí a so zákonom.

Podľa § 321 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Podľa § 321 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj v prípade, ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

Podľa § 321 odsek 1 písm. d) Tr. poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

Podľa § 322 odsek 1 Tr. poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Podľa § 327 odsek 1 Tr. poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Podľa § 326 odsek 1 veta druhá písm. b) Tr. poriadku aj na neverejnom zasadnutí môže urobiť odvolací súd rozhodnutie podľa § 321 odsek 1 Tr. poriadku, ak je zjavné, že chybu nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Vzhľadom na vyššie uvedené, vzhľadom na konštatované pochybenia súdu prvého stupňa, ktoré nie je možné vykonať na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu, odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Úlohou prvostupňového súdu bude v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní predovšetkým osobne vypočuť v prípravnom konaní pribratú znalkyňu z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie a sexuológie k znaleckému posudku, podanému písomnou formou s tým, aby podrobne vysvetlila svoje konštatované závery o diagnostikovanej sexuálnej deviácii obžalovaného a závery o polovične znížených ovládacích schopnostiach u obžalovaného v inkriminovanom čase (ako došla k takémuto presnému vymedzeniu a aký to malo vplyv na konanie obžalovaného, či mohol zabrániť tomu, čoho sa dopustil na poškodení), so zreteľom na všetky skutočnosti, ktoré sú uvedené vyššie a ktoré vyvolávajú nejasnosti ohľadom uvedených záverov znalkyne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.